

[Ellsabeth Arnold]

Jeg er helt sikker på, at der hverken er enighed blandt samtlige EF-lande eller i dette Folketing om, hvordan man skal bedømme hver enkelt afgift, og jeg tror heller ikke, fru Charlotte Antonsen vil slippe godt fra det, hvis hun prøver at skelne præcist mellem de afgiftstyper, som kan indføres med flertalsafgørelse og dem, som kræver enstemmighed. Sagen er, at det hele tiden har været muligt at indføre fælles afgifter i EF med enstemmighed, og det vil det fortsat være. Der er intet nyt i dette.

Formanden:

Så er det hr. Peter Hansen-Nord, og vi er tilbage i ordførerrækken.

Peter Hansen-Nord (V):

Vi må desværre konstatere, at flertallet uden om regeringen, bestående af Socialdemokratiet, SF og De Radikale, ikke siden førstebehandling af disse otte CO₂-afgiftsforslag er blevet ret meget klogere eller påvirket af den bredt formulerede kritik fra alle grene af det danske samfund. Det ser ud, som om forslagsstillernes største problem er blevet det prestigetab, de frygter, såfremt de skulle være modtagelige for de mangfoldige saglige indsigelser og protester, som forslagene har afstedkommet. Det er meget nedslående, at det allerede nu, kun 1 år efter sidste folketingsvalg, er nødvendigt at foreslå en resocialisering af en for længst afskaffet planøkonomi.

Det vil næppe overraske ret mange, at jeg kan oplyse, at Venstre agter at stemme imod lovforslagene. For os at se knytter der sig til lovpakken en række uheldige virkninger og konsekvenser. Primært medfører den danske enegang på CO₂-området en stigning i det danske skatte- og afgiftstryk, som vi opfatter som et slag imod regeringens bestræbelser for at holde inflation og renter i ro. Efter Venstres opfattelse skal vi altså gå den modsatte vej og holde fast i en stram økonomisk politik. Særlig de private elvarmeforbrugere, som har disponeret i tillid til gældende regler, rammes hårdt med ca. 1.000 kr. om året i ekstraudgift til elforbrug, og de kan selvfølgelig kun opfatte afgiften som en ny skat, som de kun er i stand til at undgå, hvis de vil betale nogle helt urimelige merudgifter.

Sekundært vil forslagene ikke få nogen særlig miljømæssig betydning, for den samlede

danske CO₂-emission er helt ubetydelig i europæisk sammenhæng, som det også er blevet sagt flere gange tidligere. Skal forslagene have nogen betydning for miljøet overhovedet, skal i det mindste EF og for den sags skyld også gerne Japan og USA – med andre ord deltagerne i mødet i Rio de Janeiro i juni 1992 – tage del i arbejdet og deles om udgifterne. I modsat fald havner vi i det, som jeg tidligere har kaldt et miljømæssigt martyrium – og så kan jeg i øvrigt ikke befri mig for den tanke, at samtlige disse lovforslag er designet af hensyn til naturgasprojektet.

For det tredje er lovforslagene udformet på en måde, der gør dem meget svært forståelige for virksomheder og almindelige mennesker. I denne forbindelse tænker jeg specielt på refusionsordningerne og forslaget om statstilskud til dækning af dele af CO₂-afgiften. Det sidste forslag er også problematisk i EF-sammenhæng, og jeg tænker her på EF-Kommissionens stillingtagen i forbindelse med notificering af forslagene.

Endelig har vi bemærket i Venstre, at vores modstand mod lovpakken deles af både Kommunernes Landsforening og Foreningen af Kommunale Værker. Begge foreninger har som bekendt socialdemokratiske formænd, men de fornuftige synspunkter, de har fremført, vinder ikke gehør her på Christiansborg, og det er ret fortvivlende.

Det er ikke mange uger siden, at fiskeriets situation blev behandlet her i salen, og nu vil et flertal altså pålægge et i forvejen hårdt belastet erhverv en ny afgift. Fiskeriet vil blive særlig hårdt ramt på grund af det høje promsgrundlag. Selv om erhvervet er energitungt, vil ingen fiskerfartøjer kvalificere sig til de høje refusionssatser, og de fiskere, som har mulighed for det, vil naturligvis tanke op i fremmede havne, og hvem ved, om de ikke også i et vist omfang vil afsætte deres fangster i udlandet og dermed yderligere flytte arbejdspladser fra Danmark?

Disse bemærkninger om fiskeriet gælder i vid udstrækning også for landbrugserhvervet, blot med den store forskel, at landbruget ikke har mulighed for at tanke op i udlandet. Landbruget bliver i mine øjne ramt én gang direkte, men 2½ gang indirekte. Den ene gang er selvfølgelig som følge af den afgift, man skal betale ifølge lovforslagene. Den anden gang er som